

ОЛИВЕРА НЕДЕЉКОВИЋ

ТРИ ПЕСМЕ

ДЕТЕ

Узалуд чекаш да се појави иза окуке
скакућући безбрижно као да се враћа
из школе чија капија је заувек закључана.

А оно је погнуло главу још онда
када си га изгрдио: длановима је, наиме,
прекривало уши да не чује како се хвале
они што су од њега преписивали
живот задат за наредни час.

Подрхтавала му је брадица
и кад си га затворио
у гостинску собу,
јер исплазило је језик учитељу
који шкрипи кредом по празној табли.

Стиснуло је зубе
кад си га отерао у ћошак,
зато што је наглас певало
како цареву наготу
не видимо од сјаја наушница
у његовим козјим ушима.

Наврле су му сузе
док си га шибао врбовим прутем

јер је испрљало руке
правећи саоме себи
крила од глине.

А сад се чудиш где је то дете
што наглас плачући истрчало је из тебе,
напоље, у ту једину сигурну кућу,
и нема га, нема, да се врати.

РАДОСТ

Напрежући чула
којима верујем мање
него заклопљеним очима,
годинама је већ ишчекујем.

То је она, понадам се,
чујем ли јецај шишарке
кад се у очају откине из висине,
поверавајући своју уснулу децу
некоме ко је чак и невидљив.

Можда је баш ово она, помислим,
кад капљице на окну
оно што осећам опишу
властитим пресланим писмом.

Ево је, помислим,
кад угледам жену са сунцобраном
како хода дуж опустелог корзоа,
дозивајући свог љубимца
који истрчава са разгледнице
одаслате из града уцртаног
још једино у сећањима преживелих.

И тако је одувек.

Препознам је
само у ономе у чему,
засигурно, више не може бити.

А она ће, баш као и сваки пут,
дотрчати ознојена као псето које
у зубима носи све што сам давно,
из све снаге, хитнула испред себе,
далеко.

Или ће, попут ове озарености данас,
искрснути са стране за коју
нисам знала да постоји.

А онда ће се, као и свака истинска радост,
у једном једином трену,
прелити преко свега,
баш као осмех који први пут
трепери на лицу
овог уснулог дечака.

мај 2017. године

ДАХ

Како је тешко суздржати дах
пред круницом маслачка
у којој, ево, крај затрављене стазе,
видите ли, чудесно трепери наша милост!

Наравно да увиђам снагу нужну
да се жеља обузда пред призором
семенки које се изненада разлећу
као да никада, баш никада,
нису ни биле ореол око горке капи.

И разумем шта значи одолети помисли
како и сам можеш да постанеш ветар
који једним издахом моћан је да утрне,
доказ ионако недовољно чврст,
да може се бити,
да ипак се може бити,
нежан и овде где јесмо.

О свему што је између два удисаја зато
чујем још само оно
што се једино шапатам може рећи.